

חנה רובינא, הגברת הראשונה של הבמה נפטרה השבוע

מדיאה
 רובינא פיקפקה רבות אם לשחק בתפקיד מדיאה הממיתה את ילדיה כדי לנקום בבעלה הבוגד. לבסוף היה זה שיא חדש בקאריירה שלה.

לאה
 בהדיבוק, בשנת 1922. אחרי אחת ההצגות ניגשה אשה אל רובינא ואמרה לה: "רובינא, היום הזה הוא יום ההתגלות שלך כשחקנית". בשנות משחקה גילמה דמויות שונות.

הבת
 ברוסיה עם סבתה. רובינא היתה גנת בוורשה, כאשר מצא אר"תה נחום דויד צמח והכניסה להבמה.

מות המלכה

היא היתה אם, אשה צעירה, משיח, אמו של פרטיון, חווה, אמה של חנה סנש, זקנה, סבתא ומלכה. תפקידה האחרון היה המלכה האם ב"רצוד השלישי".

רובינא היתה שחקנית כל-יכולה. לא היה תפקיד שלא היתה יכולה למלא. לאה בהדיבוק, האשה הצעירה בהיהודי הנצי"ח, הקבצנית בהדיבוק, רחב, בתישבע ותמר, אמא קוראז', לידי מקבת ומדיאה.

אני נרגשת עד כדי כילבול מן הכבוד הגדול שעושים לי" אמרה פעם השחקנית חנה רובינא. ואגב כך סיפרה מעשייה: "כאשר שכנתי בבית-החור לים בירושלים, נשאלה אשה אחת למה היא כל כך דואגת לשלומה של רובינא. האם ראתה אותה בתיאטרון? לא! חס וחלילה, מה לה ולתיאטרון, אלא מה? ענתה האשה: 'אומרים שכשהיא ממרת בבכי, הרי זה מחייה נפשות'".
 רובינא — הגברת הראשונה של התיאטרון הישראלי. המלכה. סמל האשה והאם היהודיה. כינויים אלה ורבים אחרים הורו עמו עליה במשך שישים שנותיה בהבימה, כתבות אינספור נכתבו עליה. וכן שירים וספרים. מכתביה-ערצה וציורים גודשים עד היום את ביתה הקטן, ברחוב גורדון בתל-אביב.

האם
 של המשיח בהגולם, בשנת 1926. רובינא לא החשיבה ביר"ת את התפקיד, שהזדמן לה באקראי.

השחקן שימעון פינקל סיפר, כי כשהזדמן לו באותו מחזה לשחק עם רובינא את תפקיד האב, הרגיש הרגשה של שלי-נעליז-מעל-רגלי רובינא היתה שחקנית כל יכולה, לא היה תפקיד שלא יכלה למלא.

אם שכולה
 בתפקיד האם דולורס, בהצגת האם. תפקיד זה היה שיא תפקידי האמהות שלה בחייה האמנותיים. רובינא היתה משרה על העובדים במחיצתה הרגשית-קודש.

הזונה
 אנצ'י בקצווי הכרך, ב"1932. ה"ו שמחו על כי משחקת בתפקיד זונה.